

M. M. Cabicar

NÁZEV KNIHY

Podtitul:

*Hele, máš už jenom den na vymyšlení názvu, jinak tito vytisknou s tím, co t
Jako fakt to udělaj, jim je to u prdele! A to se nedá vrátit! Ve všech knihkup
přehledech knih budeš za úplnýho debila! Jo a díky za jahody, byly moc do
TOHLE VŠECHNO SMAŽ!!!*

M. M. Cabicar

KNIHA POVÍDEK

Copyright:

Autor: M. M. Cabicar

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-094-6 (ePub)

978-80-7512-095-3 (mobipocket)

978-80-7512-096-0 (pdf)

DOPSANÝ DENÍK PĚTILETÉHO ANALFABETA

Zprůměrované teploty

Každý ví, že předpověď počasí nikdy neříká, kolik kde bude stupňů. Jde vždy o jakýsi průměr pro danou oblast. Tak třeba když je dneska v ČR podle předpovědi 24 °C, na jihu Moravy je 27 °C a tady na severu Čech 13 °C.

Což znamená, že jak jsme sem včera přijeli a hlásili 21 °C, muselo být někde v republice 153 °C, protože tady bylo -37 °C. Ovšem měl jsem to čekat, když tu mají místo nádraží iglú a výpravčího dělá lední medvěd. Na nádražní ceduli neměli dávat jméno města, ale upřímný název: „Santova vesnička prokletých”.

Svíčková z morčete

Svíčkovou děláme jen na Vánoce, ale Kátina sestra nás s ní přivítala. A byla vynikající! Byla totiž z králíka, na takovou si pamatuji naposledy u rodičů, když je chovali. Při jídle mě trochu zarazil chlup, byl zrzavý. A vypadal jinak než chlupy ze psa, na které jsme zvyklí. Víím, že měli zrzavého jezevčíka, ale ten už je dlouho v psím nebi a nevšiml jsem si, že by tu z něj někdo nosil svetr nebo si ho zamrazili.

„To je z morčete,” vysvětlila mi švagrová, „na to si hned zvyknete, ty jsou všude.“ Podíval jsem se na morče. Bylo černé. „Vy jste měli zrzavé morče?” zeptal jsem se konverzačním tónem.

„No jo, měli, ale to už nemáme - Honzíku jez pořádně a nerejpej se v tom!”

Zítra má být sekaná. Rozhodl jsem se, že před jídlem zkontroluji klec. Říká se, že na zdravém vzduchu vyhládne. Mně tedy ne. Aspoň dokud nedojde svíčková. Nebo morčata.

Dopsaný deník pětiletého analfabeta

Honzík mi ukazoval velkou knihu. Byl to jeho deník. A to byla fascinující věc hned ze tří důvodů:

1. Není moc kluků, kteří si píší deník, to dělají většinou holky. No schválně, kolik znáte kluků, kteří si píší deník?
2. Je mu 5 let a neumí psát. A troufám si tvrdit, že pětiletých kluků, kteří neumí psát a přes tento handicap si píší deník, je ještě méně.
3. Tvrdil, že ho má dopsaný!

No není to neuvěřitelné? Pátrejte ve své hlavě dál: kolik znáte kluků (holky se nepočítají), co si píší deník (a ti, co umí psát, se také nepočítají) a ještě jej mají dopsaný? Vsadil bych se, že by na to stačily prsty jedné ruky i rybám. Slyšel jsem o lidech, kteří svůj deník drásají až do pětadevadesáti a jsou rádi, když ho stihnout dopsat před svou smrtí. Honzík je hotový už teď. Zní to téměř nemožně, být hotový v pěti letech, ale už má volno.

Na jednu stranu se může zdát smutné, že takové dítě již od života nic zajímavého nečeká, ale buďme upřímní: co jste od svých pěti let zažili, aby se stálo za zmínku v deníku? Kromě dne, kdy vám začaly růst chlupy i z uší, že?

Musíme Honzíkovi prostě fandit, aby se mu v životě už nic napínavého nepříhodilo, protože jeho deník je uzavřený a má čas jen na zábavu. Jen takovou zábavu, která nestojí za zapsáním. Na to si musí dávat pozor. Sám jsem ho musel několikrát strhnout a křičet na něj: „Bacha, tohle už je moc dobrodružné! Ještě chvíli a muselo by se to zapsat do deníčku!“ Okamžitě přestal. Asi tak na dvě vteřiny a pak zase pokračoval.

Jsem bohužel vázán strejdovským tajemstvím, takže nesmím prozradit, co v deníku bylo. I kdybych si to pamatoval. Nebo dokázal přečíst zápisky pětiletého analfabeta. Který navíc neumí číst ani psát.

Nakonec musím poznamenat, že když mi dneska asi posté skočil na hlavu ze skříně, velmi pravděpodobně dokončil svůj deník právě včas. Jestli to totiž udělá ještě jednou, zažije něco zajímavého, co bude muset zapsat, ale nebude už k tomu mít ručičky.